

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်ဦးသိန်းစိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးခင်မြင့်နှင့်
ဦးချစ်လွင်တို့ရှေ့တွင်

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့် *

(၎င်း၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ဝင်းရီ)

မူလရုံးတရားလိုက တရားပြိုင်ထံမှ မြေနှင့်အိမ်ကို ကတိစာချုပ်
အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ တရားပြိုင်မှာ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန်
အခက်အခဲရှိ၍ ဝယ်ယူသူတရားလိုထံမှ မြေနှင့်အိမ်ကို
အငှားစာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ဆက်လက်နေထိုင်သည်။
မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက်
တရားပြိုင်က ဖယ်ရှားမပေးသဖြင့် တရားလိုက မြေနှင့်
အိမ်လက်ရောက်ရလို့မစွဲဆိုရာ မြေနှင့်အိမ်ငှားရမ်းခြင်း
စာချုပ်ရှိနေသဖြင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရသာ တရားစွဲဆို
ရမည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

---

* ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၆၄
+ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ တရားမထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၂၉ တွင် ချမှတ်သော
၁၅-၆-၂၀၀၄ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို
အယူခံမှု

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-ခ)ကို ချုပ်ဆို
ပြီးနောက် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မချုပ်ဆိုမီ ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင်
ငှားရမ်းခြင်း ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်အချက်မှာ အမှုတွင်
ပေါ်ပေါက်သည်။

x x x x x

သို့ရာတွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ တွင်
မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို အငှားချထားခြင်းဆိုသည်မှာ
ထိုပစ္စည်းအကျိုးခံစားခွင့်ကို အချိန်ကာလသတ်မှတ်၍ဖြစ်စေ၊
ထာဝစဉ်ဖြစ်စေ တန်ဖိုးပေးသည့်အတွက် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်
ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ပစ္စည်းကို အငှားချထား
ပါက အငှားချထားသည့် ပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်း
လက်ခံရရှိမှုသာ ငှားရမ်းသူ ဖြစ်လာမည်ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးစိုးတင့်သည် ဦးရဲလင်းထံမှ အရောင်း
အဝယ်ကတိစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဝယ်ယူချိန်တွင် ယင်း
ဥပစာကို လက်ရောက်မရရှိသေးသောကြောင့် အထက်ဖော်ပြပါ
ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ယင်းဥပစာ၏
အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း မရှိသေးချေ။ ယင်းသို့
အကျိုးခံစားခွင့် လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခြင်း မရှိသဖြင့် ငှားရမ်းခြင်း
စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည်ဆိုသော်လည်း ဦးစိုးတင့်တွင် အငှားချထားနိုင်သည့်
အခွင့်အရေးမရှိပေ။

မူလရုံး တရားလို၊ တရားပြိုင်တို့အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်
မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မချုပ်ဆိုမီ ငှားရမ်းခြင်းစာချုပ်ချုပ်ဆိုချိန်တွင် မူလရုံး
တရားပြိုင် ဦးရဲလင်းသည် ဥပဒေသဘောအရ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင်
ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်းအား ငှားရမ်းနေထိုင်
သူအဖြစ် ကောက်ယူ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး

တရားလို ဦးစိုးတင့်နှင့် တရားပြိုင်ဦးရဲလင်းတို့သည် အမရှင်အမငှား
ဆက်သွယ်မှု မရှိသည့်အလျောက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်သက်ဆိုင်ရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

မူလရုံးတရားလိုက ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ကို အကြောင်းပြု၍
ဥပစာကို လက်ရောက်ရရန် တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိ
သည့်အလျောက် မူလရုံးနှင့်တရားရုံးချုပ်တို့က အိမ်နှင့်မြေမှတ်ပုံတင်
အရောင်းစာချုပ်ကို အခြေပြု၍ စွဲဆိုရာတွင်တရားပြိုင်မှ တရားလိုသို့
အချင်းဖြစ်ဥပစာလက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းအပေါ်
ဤအထူးအယူခံခုံရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မသင့်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးအောင်ကျော်ဟန်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်
၂၇၄ တွင် မူလရုံးတရားလို ဦးစိုးတင့်က ၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီမှတစ်ဆင့် ဦးရဲလင်းအပေါ် အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်အမှတ် ၃၀၁၇/၂၀၀၁ အရ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်သော မြေနှင့်
အဆောက်အဦကို လက်ရောက်လွှဲပြောင်းပေးအပ်စေလိုမှုစွဲဆိုရာ
အနိုင်ဒီကရီရရှိသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို
ဦးရဲလင်းက ကျေနပ်မှုမရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမ
ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၂၉ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ရာ မအောင်မြင်ခဲ့
ပေ။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရား
စီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ရန် ဦးရဲလင်း က
လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုသည် -

“အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူကို အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူကို ဖယ်ရှားထွက်ခွာစေပြီး ဥပစာကို လက်ရောက်ပြန်လည်ရရှိရန်အတွက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ တရား စွဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဥပစာကို လက်ရောက်ပြန်လည်ရရှိရန် တရားစွဲဆိုခြင်းသည် ဥပဒေ အရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ”

အဆိုလွှာအရ မူလရုံးတရားပြိုင်သည် တရားလိုထံမှ ကုန် ပစ္စည်းများကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူရာတွင် ငွေကျပ် ၃၂ သိန်း ပေးရန်ရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်က တရားလို၏ငွေကို ပြန်လည်ပေးဆပ် ရန်နှင့် ၎င်းက ဂရင်းမြန်မာတွင်မြေနှင့်အိမ် ပေါင်နှံချေးယူထားသည့် ကြွေးမြီကိုရှင်းလင်းရန် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့၊ နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၁၆/၂၊ မြေကွက်အမှတ် ၁၃/ခ၊ မြေအကျယ်အဝန်း ၂၀ ပေ x ၆၀ ပေရှိ နှစ် ၆၀ ဂရန်မြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အမှတ် ၁၃/ခ၊ ရတနာလမ်း၊ ၁၆/၂ ရပ်ကွက်၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်ဟု ခေါ်တွင်သည့် အဆောက်အအုံကို ငွေကျပ် သိန်း ၁၀၀ ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုရန်ကမ်းလှမ်းရာ တရားလိုက သဘောတူပြီး အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို ၂၄-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ ထို့နောက် တရားလိုက ဂရင်းမြန်မာမှ တရားပြိုင်ချေးယူသည့် တိုးရင်းငွေ စုစုပေါင်း ၄၈,၂၂,၅၀၀ ကျပ်ကို စိုက်ထုတ်ပေးချေ၍ ဂရန်နှင့်စာချုပ်စာတမ်း များကို ရွေးနုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ငွေသား ၆၇,၅၀၀ ကျပ်ကိုလည်း

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

တရားပြင်သို့ ပေးအပ်ရာ တရားပြင်က ဂရုမူရင်းနှင့် စာချုပ်
စာတမ်းမူရင်းများကို တရားလိုသို့ ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၃၁-၈-၂၀၀၁
ရက်နေ့တွင် တရားလိုက ကျန်ငွေကျပ်သိန်း ၂၀ ပေးချေသည့်အခါ
တရားပြင်မှာ အချင်းဖြစ်နေအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့ရန် အခက်အခဲရှိ၍
အချင်းဖြစ်အိမ်ကို တစ်နှစ်ငှားရမ်းသည့် ငှားရမ်းစာချုပ်
ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ကြောင်း၊ ၂၆-၁၀-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် တရားလို၊ တရား
ပြင်တို့သည် အိမ်နှင့်မြေ မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အမှတ်
၃၉၁၇/၂၀၀၁ ကို ချုပ်ဆိုကြောင်း၊ တစ်နှစ်ကာလ ကုန်ဆုံးသည့်
အခါ တရားပြင်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦကို လက်ရောက်
ပေးအပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် တရားစွဲဆိုရကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြ
အဆိုပြုသည်။

မူလရုံးတရားပြင်က ၎င်းသည်တရားလိုသို့ ကုန်ကြွေးငွေကျပ်
၃၂သိန်း ပေးရန်မရှိကြောင်း၊ တရားလိုထံမှ ငွေကျပ် ၁၅ သိန်းကို
အတိုးငွေ ၆ ကျပ်နှုန်းဖြင့် ချေးယူရာမှတိုးရင်း ငွေကျပ် ၃၂ သိန်း
ပေးရန်ရှိကြောင်း၊ တရားလိုထံ တိုးရင်းငွေများပြန်လည်ပေးဆပ်ရန်
နှင့် ဂရင်းမြန်မာတွင် မြေအိမ်ပေါင်နှံ ချေးယူထားသော ကြွေးမြီများကို
ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဦးရဲလင်းက ၎င်းအမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်သည့်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တရားလိုထံ ခေတ္တပေါင်နှံ၍ လုပ်ငန်းသဘော
အရ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို ၂၄-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင်
ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင်
တရားလိုထံမှ တရားပြင်က ငွေကျပ်သိန်း ၂၀ ထပ်မံယူသည့်အခါ
ဟန်ဆောင်အငှားစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ကြောင်း၊ ၂၆-၁၀-၂၀၀၁
ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်
စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တရားလို
လက်ရောက်မရထိုက်ကြောင်း ခုခံချေပသည်။

ဦးရယ်လင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

ငွေကျပ် ၃၂ သိန်း ပေးခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က ဂရင်းမြန်မာမှ ချေးယူထားသော တိုးရင်းပေါင်းငွေ ၄၈,၂၂,၅၀၀ ကျပ်နှင့် ငွေ ၆၇,၅၀၀ ကျပ်တို့ကို တရားပြိုင်သို့ တရားလိုက ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက ငွေကျပ်သိန်း ၂၀ ပေးအပ်သည့်နေ့တွင် အိမ်နှင့်မြေကို တရားပြိုင်က တရားလိုသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ငှားရမ်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးသော်လည်း အိမ်ငှားအဖြစ် လွှဲပြောင်းရရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ၂၆-၁၀-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အမှတ် ၃၉၁၇/၂၀၀၁ သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တရားလိုနှင့်တရားပြိုင်တို့ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ် မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်လျက် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံအမှတ်(ခ)ကတိစာချုပ်ပါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လက်မှတ်ရေးထိုး ဖော်ပြချက်များအရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ရင်းရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ယင်းကတိစာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက် အပိုဒ်(၅)အရ ချုပ်ဆိုသည့် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၃၉၁၇/၂၀၀၁ သည်လည်းကောင်း၊ အမှန် တကယ်ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်များဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ်များ မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ်(ခ) ကတိစာချုပ်တွင် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် တန်ဖိုးကို အမှန်အတိုင်းဖော်ပြ၍ ယင်းတန်ဖိုးငွေကို အမှန်တကယ် ပေးချေခဲ့ကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရာတွင် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၂ သိန်းဟု ဖော်ပြသော်လည်း စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ရုံးက စိစစ်ပြီး နောက်တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၁၆ သိန်းဟု တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍

ယင်းစာချုပ်သည် ပျက်ပြယ်ရန်အကြောင်းမရှိဟု သုံးသပ်ကာ
မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရမှု
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ အိမ်ရှင်အိမ်ငှားစာချုပ်(သက်သေခံ-င) ကို
ချုပ်ဆိုခဲ့သော အယူခံတရားလိုနှင့်တရားပြိုင်တို့သည် တရားဝင်
အိမ်ရှင်အိမ်ငှားများဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဃ)နှင့် ၂(ဆ)အရလည်း အိမ်ရှင်
အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း၊ ငှားရမ်းသူပိုင်ရှင်သည် အငှားချထားခြင်းခံရသည့်
အိမ်ငှား၏ လက်ဝယ်ရှိ ဥပစာကို ပြန်လည်လက်ရောက်ရရှိရန်မှာ
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပါ
ပြဌာန်းချက်များနှင့်အညီ လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုမှသာ လက်ရောက်
ပြန်ရခွင့်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်အနေဖြင့်
အယူခံတရားလို၏ လက်ဝယ်ရှိ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံ
ကို လက်ရောက်လွှဲပြောင်းပေးအပ်စေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းသည် ဥပဒေအရ
မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ၃၁-၈-၂၀၀၁ နေ့စွဲပါ
ငှားရမ်းခြင်း ကတိစာချုပ်(သက်သေခံ-င)ပါ ဖော်ပြချက်တို့အရ အချင်း
ဖြစ် ဥပစာတွင် ဦးရဲလင်း ဖွင့်လှစ်ထားသော လွှက်ရည်ဆိုင်ကို
ပြောင်းရွှေ့ရန်နေရာမရသေးသဖြင့် လက်ရောက်လွှဲမပေးနိုင်
မသေးသောကြောင့် ငှားရမ်းခြင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်ကပင် ဦးစိုးတင့်မှာ
အချင်းဖြစ် ဥပစာကို လက်ရှိမဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ဦးစိုးတင့်သည် အချင်းဖြစ်
ပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်များကို မည်သည့်အချိန်ကမျှ လွှဲပြောင်း
လက်ခံရရှိခြင်း မရှိ၍ ထိုပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေး
နိုင်သူမဟုတ်၍ ငှားရမ်းသူဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေပြီး
လက်ရှိဖြစ်နေသူ ဦးရဲလင်းနှင့် ၃၁-၈-၂၀၀၁ နေ့စွဲပါ ငှားရမ်းစာချုပ်

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

ဦးရဲလင်းသည် အိမ်ငှားအဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ ပြောင်းလဲသွား
နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်
များအရ ဦးစိုးတင့်နှင့် ဦးရဲလင်းတို့သည် အိမ်ရှင်အိမ်ငှားဟု ကောက်
ယူနိုင်သည့် အထောက်အထားမရှိဘဲ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အရ
ဦးစိုးတင့်မှာ ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ကို အကြောင်းပြု၍ လက်ရောက်ရလို့မူ
စွဲဆိုခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို စိစစ်ရာတွင် တရားလို ဦးစိုးတင့်က
တရားပြိုင် ဦးရဲလင်းအပေါ် အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန်
ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-ခ)နှင့် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်
မှတ်ပုံတင်စာချုပ် (သက်သေခံ-ဃ)တို့အပေါ် အခြေခံ၍ မြေနှင့်
အဆောက်အဦကို လက်ရောက်လွှဲပြောင်း ပေးအပ်စေလို့မူ စွဲဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးရဲလင်းက ၎င်းပိုင်ရန်ကုန်တိုင်း၊ သယံဇာတ
ကျွန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၁၆/၂၊ မြေကွက် အမှတ်
၁၃ (ခ)၊ အလျား အနံ ၆၀ပေ x ၂၀ပေရှိ နှစ် ၆၀ ဂရန်မြေနှင့်
ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အဦတို့ကို တန်ဖိုးငွေကျပ်သိန်း ၁၀၀ ဖြင့်
မူလရုံး တရားလို ဦးစိုးတင့်သို့အိမ်နှင့် မြေအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်၍
ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-ခ)အရ ရောင်းချခဲ့သည်။

ယင်းစာချုပ်တွင် ရောင်းသူက ဝယ်သူထံမှ ငွေကျပ် ၃၂ သိန်း
လက်ခံရရှိကြောင်း၊ ရောင်းသူချေးယူငွေအတိုးအရင်းနှစ်ရပ်ပေါင်း
ငွေကျပ် ၄၈,၉၀,၀၀၀ ကို တရားလိုက ပေးချေ၍ ဂရန်နှင့် စာချုပ်
စာတမ်းများ ရွေးယူပြီး ယင်းငွေကို စရန်ငွေအဖြစ်သတ်မှတ်ရန်နှင့်
ရောင်းသူအား ကျန်ငွေကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်နေ့တွင်
ပေးချေသည့်အခါ မြေနှင့် အဆောက်အဦကို တရားလိုသို့

လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စသည်တို့ကို ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည်။

ယင်း စာချုပ်အရ ၂၇-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ရောင်းသူပေါင်နှံ ခဲ့သည့် ငွေများကို တရားလိုက စိုက်ထုတ်၍ မြေနှင့်အိမ်တို့ကို ရွေးယူ ပြီး ယင်းစိုက်ထုတ်ငွေကို တရားပြိုင်က စရန်ငွေအဖြစ် လက်ခံရရှိ ကြောင်း သဘောတူလက်မှတ်ထိုးပြီး ဂရန်မူရင်း၊ ကျန်စာချုပ် စာတမ်းမူရင်းများကို တရားလိုထံ တရားပြိုင်က ပေးအပ်ခဲ့သည်။

၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ကျန်ငွေအဖြစ် ကျပ်သိန်း ၂၀ ကို တရားလိုထံမှ တရားပြိုင်ကလက်ခံရရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စာချုပ်ပါ အတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အဆောက်အဦကို တရားလိုသို့ လက် ရောက်လွှဲပြောင်းနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တရားပြိုင်ဦးရဲလင်း ဆိုင်ခန်းနေရာ မရမီ အငှားစာချုပ်တစ်ရပ်ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။ ယင်းစာချုပ်တွင် ငှားရမ်းခ ငွေကျပ်တစ်သိန်းခွဲနှင့် တစ်နှစ်ငှားရမ်းရန် သဘောတူစာချုပ် (သက်သေခံ-င)ကို ချုပ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဦးရဲလင်း နှင့် ဦးစိုးတင့်တို့သည် ၂၆-၁၀-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၃၉၁၇/၂၀၀၁ ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချက်များသည် အမှုတွင်အငြင်းမပွားသော အချက်များဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးနှင့်တရားရုံးချုပ်တို့က သက်သေခံအမှတ်(ခ) အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်နှင့် ယင်းကတိစာချုပ်အရ အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၃၉၁၇/၂၀၀၁ တို့သည် အမှန်တကယ်ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်များဖြစ်ပြီး ဟန်ဆောင်စာချုပ် များမဟုတ်ကြောင်း တစ်သဘောတည်း သုံးသပ်ကာ တရားလို တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တရားလိုသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

၂၀၀၆
ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

ခြင်း ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-၁)ကို အကြောင်းပြု၍ အိမ်ငှား
အဖြစ်ဆက်လက်နေထိုင်သူ မူလရုံးတရားပြိုင်အား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရနှင့်လို့မူ မစွဲဆိုဘဲ
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အရ ဥပစာလက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခြင်း
သည် မှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ စိစစ်ရန်ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သော ဥပစာကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန်
အတွက်ဖြစ်စေ၊ ထိုဥပစာမှအိမ်ငှားကိုနှင့်ထုတ်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊
မည်သည့်အမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီကိုမျှ အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂
(၁)(က)မှ(စ)ပါ ကိစ္စများ တွင်မှတစ်ပါးချမှတ်ခြင်းမပြုရဟု ပုဒ်မ ၁၂
(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်မြေမှ မြေငှားအား
ပုဒ်မ ၁၂ (၁)တွင် ဖော်ပြထားသည့်ကိစ္စရပ်များအတွက်မှလွဲ၍
အခြားမည်သည့်ကိစ္စအတွက်နှင့်မျှ နှင်ထုတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်
နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ မောင်လှကြည်နှင့် ဒေါ်ဖွားသင်အမှု^(၁)ကို
ကြည့်ပါ။ သို့ရာတွင် တရားလိုတရားပြိုင်တို့သည် အိမ်ရှင်
အိမ်ငှားဆက်သွယ်မှုရှိကြောင်း ထင်ရှားရန်လိုအပ်သည်။

မူလရုံး တရားလို၊ တရားပြိုင်တို့သည် ရှေးဦးစွာ အိမ်မြေ
အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-၁)ကိုချုပ်ဆိုပြီးနောက်
မှတ်ပုံတင်စာချုပ်မချုပ်ဆိုမီ ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ငှားရမ်း
ခြင်းကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်အချက်မှာ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည်။

ယင်းသို့ငှားရမ်းသည်ဆိုသည့်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံး
တရားလိုက အဆိုလွှာအပိုဒ်(၄)၌ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိသည်-

အပိုဒ်-၄။ မူလသဘောတူညီချက်အရ အရောင်းအဝယ်
စာချုပ်မှတ်ပုံတင်သည့်နေ့တွင် ကျန်ငွေပေးချေ၍

(၁) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၃၅၈

၂၀၀၆
ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

ယင်းနေ့တွင် မြေနှင့်အဆောက်အဦကို လက်ရောက်
ပေးအပ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း တရားပြိုင်၏ တောင်းဆို
ချက်အရ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်မချုပ်မီ ၃၁-၈-၂၀၀၁
ရက်နေ့တွင် တရားလိုက ကျန်ငွေ ၂၀,၀၀,၀၀၀/-
(ကျပ်သိန်းနှစ်ဆယ်တိတိ)ပေးချေခဲ့ရပြီး အိမ်နှင့်
မြေကိုမူ လက်ရောက်အပ်သည့်အနေနှင့် စာရေး
သားချုပ်ဆို၍ တရားပြိုင်လက်ရှိဖွင့်လှစ်ရောင်းချ
နေသော ထိုအိမ်ရှိ လွှက်ရည်ဆိုင်ကို ပြောင်း
ရွှေ့ရန်အခက်အခဲရှိသဖြင့်၊ ဆိုင်ခန်းသစ်မရမီ
ဆက်လက်ရောင်းချ လုပ်ကိုင်ခွင့်ပြုရန်အများဆုံး
တစ်နှစ်သာ သုံးခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ
တရားလိုက တရားပြိုင် အား ငှားရမ်းစာချုပ်
ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ပါသည်။

ယင်း အဆိုကို တရားပြိုင်က ချေပရာတွင် ယခုအချင်းဖြစ်
မြေအိမ်တို့နှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းစာချုပ်အရပ်ရပ်တို့ မှာ
ငွေချေးယူရာ၌ အပေါင်အဖြစ် တရားလိုထံပေးအပ်ထားရှိရသော
ကြောင့် ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်သော အခြားရုံးဌာနအသီးသီးတို့တွင်
ဖြေရှင်းနိုင်ရန်အတွက် ဟန်ဆောင်ငှားရမ်းစာချုပ်အား နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
သဘောတူချုပ်ဆိုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။

ဤအချက်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် မူလရုံးတရားလို
တရားပြိုင်တို့သည် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုမရှိသည့်အပြင်
မူလရုံးတရားပြိုင်အနေဖြင့်၎င်းနှင့် တရားလိုတို့မှာ အိမ်ရှင်အိမ်ငှားများ
ဖြစ်ကြ၍ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်
ဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ခုခံချေပထားခြင်းမရှိချေ။
အိမ်ရှင်အိမ်ငှားပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ယင်းကိစ္စအတွက်
ငြင်းချက်မထွက်သည့်အပြင် မူလရုံးနှင့်အယူခံရုံးတို့ကလည်း ယင်းကိစ္စ

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းနီ)

အပေါ်ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း မရှိချေ။

သို့ရာတွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ တွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို အငှားချထားခြင်းဆိုသည်မှာ ထိုပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို အချိန်ကာလသတ်မှတ်၍ဖြစ်စေ၊ ထာဝစဉ်ဖြစ်စေ၊ တန်ဖိုးပေးသည့်အတွက် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည် ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ပစ္စည်းကို အငှားချထားပါက အငှားချထားသည့်ပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိ မှသာ ငှားရမ်းသူဖြစ်လာမည်ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးစိုးတင့်သည် ဦးရဲလင်းထံမှ အရောင်း အဝယ်ကတိစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဝယ်ယူချိန်တွင် ယင်း ဥပစာကို လက်ရောက်မရရှိသေးသောကြောင့် အထက်ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ယင်းဥပစာ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း မရှိသေးပေ။ ယင်းသို့ အကျိုးခံစားခွင့် လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခြင်း မရှိသဖြင့် ငှားရမ်းခြင်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုသော်လည်း ဦးစိုးတင့်တွင် အငှားချထားနိုင်သည့် အခွင့်အရေးမရှိပေ။

မူလရုံး တရားလို၊ တရားပြိုင်တို့အိမ်ခြေ အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်မချုပ်ဆိုမီ ငှားရမ်းခြင်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုချိန်တွင် မူလ ရုံးတရားပြိုင် ဦးရဲလင်းသည် ဥပဒေသဘောအရ အချင်းဖြစ်ဥပစာ တွင် ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်းအား ငှားရမ်းနေထိုင်သူအဖြစ် ကောက်ယူ၍ရနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးတရားလို ဦးစိုးတင့်နှင့် တရားပြိုင်ဦးရဲလင်း တို့သည် အိမ်ရှင် အိမ်ငှားဆက်သွယ်မှု မရှိသည့်အလျှောက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင် ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးရဲလင်း
နှင့်
ဦးစိုးတင့်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဝင်းရီ)

မူလရုံးတရားလွှဲက ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ကို အကြောင်းပြု၍
ဥပစာကို လက်ရောက်ရရန် တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိသည့်
အလျောက် မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အိမ်မြေမှတ်ပုံတင်အရောင်း
စာချုပ်ကို အခြေပြု၍ စွဲဆိုရာတွင် တရားပြိုင်မှ တရားလိုသို့အချင်း
ဖြစ်ဥပစာလက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းအပေါ် ဤ
အထူးအယူခံခုံရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မသင့်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာသည့်ပြဿနာကို
အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ဝယ်ယူသည်ဆို
သော်လည်း အကျိုးခံစားခွင့်လွှဲပြောင်း လက်ခံမရရှိသေး
သည့် လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူကို အိမ်ငှား
အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်မပြုနိုင်သည့် အခြေအနေတွင်
လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူအပေါ် ၁၉၆၀
ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ
တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ကို အကြောင်းပြု၍
ဥပစာလက်ရောက်ပြန်လည်ရရှိရန် တရားစွဲဆိုခြင်းသည်
ဥပဒေအရ မှန်ကန်ကြောင်း။”

ဤ တရားမအထူးအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်
သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။